

DOMSTOLENS KENDELSE

5. februar 1992 *

I sag C-59/91,

Den Franske Republik ved Edwige Belliard, som befuldmægtiget, og Claude Chavance, som supplerende befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Den Franske Ambassade, 9, boulevard du Prince Henri,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Patrick Hetsch, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, som repræsenterer Den Juridiske Tjeneste, Centre Wagner, Kirchberg, Luxembourg,

sagsøgt,

hvorunder der er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning 90/644/EØF af 30. november 1990 om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter for regnskabsåret 1988, der er finansieret gennem Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene Sir Gordon Slynn, R. Joliet, F. A. Schockweiler, F. Grévisse og P. J. G. Kapteyn samt dommerne G. F. Mancini, C. N. Kakouris, J. C. Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Díez de Velasco, M. Zuleeg og J. L. Murray,

* Processprog: fransk.

generaladvokat: G. Tesaro
justitssekretær: J.-G. Giraud,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

- 1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 12. februar 1991 har den franske regering i medfør af EØF-Traktatens artikel 173 nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning 90/644/EØF af 30. november 1990 — som meddelt regeringen den 3. december 1990 — om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter for regnskabsåret 1988, der er finansieret gennem Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, idet beslutningen for Frankrigs vedkommende indeholder økonomiske korrektioner vedrørende eksportrestitutionerne og tillægsafgiften i mælkesektoren.
- 2 Ved en begæring fremsat den 26. marts 1991 har Kommissionen i medfør af artikel 91, stk. 1, i Domstolens procesreglement påstået sagen afvist med den begrundelse, at den er for sent anlagt.
- 3 Kommissionen gør gældende, at sagen ikke er blevet anlagt inden for den frist på to måneder, der er fastsat i EØF-Traktatens artikel 173, stk. 3. Da sagsøgeren fik meddelelse om den anfægtede beslutning den 3. december 1990, udløb fristen på to måneder den 3. februar 1991. Da procesfristen imidlertid kan forlænges under hensyn til afstanden, jf. artikel 81, stk. 2, i Domstolens procesreglement, hvilket for franske sagsøgers vedkommende betyder en forlængelse på seks dage, er fristen for sagsanlæg i dette tilfælde udløbet den 9. februar 1991. Sagen blev dog først anlagt den 12. februar.

- 4 Ifølge sagsøgeren udløb fristen ikke lørdag den 9. februar 1991, men mandag den 11. februar 1991. I medfør af artikel 81, stk. 1, i Domstolens procesreglement begyndte fristen at løbe dagen efter den dag, på hvilken der blev givet meddelelse om den anfægtede beslutning, dvs. den 4. december 1990. Hvis man tager hensyn til de seks dages forlængelse under hensyntagen til afstanden, udløb fristen den 10. februar 1991. Eftersom denne dato var en søndag, blev fristens udløb udskudt til den 11. februar 1991, jf. artikel 80, stk. 2, i Domstolens procesreglement. Sagen er derfor blevet anlagt højst én dag efter fristens udløb.
- 5 Herved gør sagsøgeren gældende, at overskridelsen ikke kan tilregnes sagsøgeren, eftersom man gjorde alt, hvad der var nødvendigt, for at stævningen kunne indleveres rettidigt til Domstolens Justitskontor. Sagsøgeren har fremhævet, at stævningen blev afsendt med posten med ekspresmærkat den 8. februar 1991, og at den med normal postgang burde være kommet frem til Domstolen senest den følgende dag. Ifølge sagsøgeren foreligger der med forsinkelsen omstændigheder, som ikke kunne forudses, eller force majeure, jf. artikel 42, stk. 2, i protokollen for EØF-Domstolen, som enten står i forbindelse med fastelavnsweekenden — under hvilken der rent fysisk ikke kunne fordeles post til Domstolens Justitskontor mellem lørdag den 9. om eftermiddagen og tirsdag den 12. om morgenen — eller med de særdeles vanskelige vejrforhold, som gjorde sig gældende den pågældende weekend.
- 6 Som Domstolen allerede har fastslået, dels i dommen af 15. januar 1987, sag 152/85, *Misset mod Rådet*, Sml. s. 223, og dels i kendelsen af 15. maj 1991, sag C-122/90, *Emsland-Stärke mod Kommissionen* (ikke trykt i Sml.; EFT C 194 af 25.7.1991, s. 6), udløber en søgsmålsfrist, der, som tilfældet er i nærværende sag, er fastsat i måneder, ved udløbet af den dag, der i den måned, fristen fører frem til, har samme tal som den dag, fra hvilken fristen er begyndt at løbe, dvs. dagen for meddelelsen. Hertil kommer forlængelsen under hensyn til afstanden.
- 7 Det følger heraf, at den frist, som gjaldt for anlæggelsen af den konkrete sag, inklusive den forlængelse under hensyn til afstanden på seks dage, som sagsøgeren rådede over, udløb den 9. februar 1991. Følgelig er sagen, der blev anlagt den 12. februar 1991, anlagt for sent.

- 8 Hvad angår sagsøgerens argument om, at det forsinkede sagsanlæg konkret ikke bør medføre afvisning, bemærkes, at Domstolen ofte har fastslået, at fællesskabsbestemmelserne vedrørende procesfrister kun kan fraviges, hvis der foreligger ganske særlige omstændigheder, omstændigheder, som ikke kunne forudses, eller force majeure, jf. artikel 42, stk. 2, i statuten for EØF-Domstolen, da kun en streng overholdelse af de nævnte bestemmelser er i overensstemmelse med hensynet til retssikkerheden og nødvendigheden af at undgå enhver forskelsbehandling eller vilkårlighed i retsplejen (jf. navnlig dom af 26.11.1985, sag 42/85, Cockerill-Sambre mod Kommissionen, Sml. s. 3749; dom af 15.1.1987, Misset mod Kommissionen, nævnt ovenfor; dom af 4.2.1987, sag 276/85, Cladakis mod Kommissionen, Sml. s. 495).
- 9 De af sagsøgeren påberåbte omstændigheder kan ikke anses for usædvanlige omstændigheder, der ikke kunne forudses, eller som udgør force majeure i den ovennævnte bestemmelses forstand.
- 10 For det første kan sagsøgeren ikke med føje gøre gældende, at man ved at fremsende stævninger pr. ekspresbrev den 8. februar 1991 har gjort, hvad der var nødvendigt for at sikre, at den kom rettidigt frem, det vil konkret sige den følgende dag, hvorved det må tages i betragtning, at sagsøgeren rådede over en fristforlængelse under hensyn til afstanden på seks dage, beregnet på grundlag af normal postgang, hvori indgår hensyntagen til eventuelle problemer i posttjenesten. Under disse omstændigheder kan sagsøgeren heller ikke påberåbe sig, at posttjenesten undtagelsesvis ikke virkede normalt for at undgå udløbet af fristen for sagsanlæg.
- 11 Hvad for det andet angår de omstændigheder, som sættes i forbindelse med fastelavnsweekenden og de vanskelige vejforhold, bemærkes blot, at disse alene vedrører tiden efter den 9. februar 1991, og at de derfor ikke kunne hindre indlevering af stævningen til Domstolens Justitskontor lørdag den 9. februar 1991.
- 12 Det følger af de ovenstående betragtninger, at sagen vil være at afvise.

Sagens omkostninger

- 13 I medfør af artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Sagsøgeren har tabt sagen og pålægges derfor at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN

- 1) **Sagen afvises.**
- 2) **Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 5. februar 1992.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

O. Due
Præsident